

Gedwongen rust. Vastgelopen onderhandelingen. Stilstand die uitnodigt tot introspectie. Knarsetandend leest Charlotte de betekenis van de kaart die ze net getrokken heeft. Nu ja, getrokken... Niet dat ze het zweverige type is dat een echte stapel tarotkaarten in huis heeft. Ze gebruikt de app Tarot Tapp. App openen, kaarten schudden, denken aan je vraag en dan tik je op de stapel. Zwaarden vier staat voor een gedwongen pauze. Op het ogenblik vordert er niets. Probeer niets te forceren. Benut de onvrijwillige pauze om op krachten te komen.

Wrokkig bestudeert Charlotte de tekening. Een vrouw ligt plat op een koude steen. Boven haar hangen drie zwaarden met de punt naar beneden gericht. Evenwijdig met de figuur rust een vierde zwaard. *Natuurlijk is zij die vrouw*, denkt ze, ze is al elf jaar die vrouw. Steeds in dezelfde positie, vol geduld wachtend op iets van verandering. Vijf dagen ver in het nieuwe jaar en Charlotte is alweer beroofd van alle hoop. Nergens een zwaard te bespeuren. Ze propt haar telefoon diep in haar jaszak en neemt haar koffie erbij. Enkele minuten buiten op het ijzig koude ijzeren terrastafeltje en het kopje straalt al geen enkele warmte meer af. Snel drinkt ze het lauwe spul leeg en tuurt door het grote schuifraam naar binnen.

Haar man zit in hun woonkamer aan de grote tafel, gebogen boven een zoveelste modelbouwtrein. Zijn tong kinderlijk tussen zijn lippen geperst.

Mocht hij nu nog vliegtuigjes bouwen... die zouden tenminste ergens naartoe zweven. Daan lijkt het niet erg te vin-

den om eeuwig op dezelfde rails in dezelfde cirkel rond te rijden. Met een klap zet ze het lege kopje neer en leunt over de terrasrand.

Vijf verdiepingen onder haar wolkende adem wandelen groepjes mensen, beladen met plastic zakken van tien cent per stuk – ecologische aflaten. Het is koopzondag in de drukke winkelstraat. Hier en daar stappen enkele mensen ontspannen rond, arm in arm, maar de meesten jagen zich door de winterkoopjes. Charlotte moet grinniken om de agressieve race die deze mensen aangaan, om het subtiele – niet zo subtiele – getrek en geduw op de tonen van vredevolle kerstmuziek. En nog het meest om de mannen die wachten aan de grote winkelramen en verloren in het ijle kijken, als vastgebonden niet-toegelaten honden. Daar blijven zij en Daan tenminste van gespaard. Hoewel ze in een prachtig ruim appartement in de winkelstraat wonen, bestellen ze bijna al hun kleren online. Als je eenmaal je maat kent en je vast merk hebt, is het snel gefikst. Zonder bemoeizuchtige winkelmeisjes die “jou willen helpen”, maar eigenlijk met Instagram-getrainde ogen je lichaam beoordelen. Vanuit haar veilige plekje kan Charlotte letterlijk op hen allen neerkijken. Op de kudde die zich door uiterlijkheden laat leiden, op de massa die de kerstmuziekterreur in januari blijft pikken. Niemand die naar haar opkijkt.

Ze rilt en overweegt heel even om naar binnen te gaan, maar ze is nog niet wakker genoeg om de neusadem van een Daan in volle modelbouwconcentratie te aanhoren.

Charlotte diept haar telefoon op uit haar jaszak. Een tweede dagkaart mag toch wel eens? Ze opent de app, tikt op “stapel schudden” en focust zich – zoals de app haar opdraagt – ten volle op haar vraag: *wordt er dan niets anders dit jaar?*

Wordt er dan niets anders dit jaar? Ze tikt op de digitale stapel en sluit haar ogen. *Wordt er dan niets anders dit jaar?* Benieuwd opent ze haar ogen en swipet zodra ze kan de pop-upreclame voor natuurlijke energiepillen weg. *Zwaarden koningin.* Ze krimpt ineen. Weer die *fucking* zwaarden. Met tegenzin tikt ze op “Betekenis”. Een vrouw zit op een troon versierd met vlinders. In haar rechterhand houdt ze een zwaard vast en aan haar linkerpols zijn de resten van een ketting te zien. *Een verstandig onafhankelijk persoon wordt belangrijk voor jou of jij neemt zelf die houding aan. Wees bedachtzaam en sta open voor wat deze intelligente vrouw jou te vertellen heeft.* Behalve de moeder van Daan kan Charlotte zich geen enkele vrouw in haar leven inbeelden. Tenzij...

‘Lena, zeker,’ lacht Charlotte spottend. Ze fluistert het bijna. Want luidop praten tegen zichzelf is ver van rationeel.

Lena is een collega van Charlotte. Nu ja, collega. Charlotte werkt al elf jaar trouw voor een advocatenkantoor en zet prachtige prestaties neer. Meer dan negentig procent van haar zaken wint ze. Zij brengt op. Niet dat iemand het echt opmerkt. Ze is niet het type dat doet aan zelfpromotie. Lena daarentegen... Zij werkt er nog geen jaar, heeft al haar eigen bureauruimte en alle mannen hangen aan haar lippen als ze iets vertelt. Maar ze is helemaal geen advocate. Zelfs geen juriste. Zélf s geen secretaresse. Gewoon iemand die handig is met computers. Zou Charlotte ooit raad moeten aannemen van zo’n flamboyante, lawaaierige vrouw? Alsof zo’n losbandige vrouw een voorbeeld voor haar zou kunnen zijn.

Stel je voor dat iedereen plots rond Charlotte zou hangen en met haar zou willen praten. Of erger... met haar zou willen afspreken buiten de werkuren! Het is net haar luxe dat niemand haar echt opmerkt. Zo dringend is die verandering

ook weer niet. Een status quo dan maar. Ze opent het schuif-
raam, haalt diep adem en stapt haar oude leven terug binnen.
Compleet onbewust van het zwaard dat dit jaar wel degelijk
zal vallen.

Op datzelfde moment lost een lowcostvlucht haar kudde passagiers met minder respect dan een veehandelaar uit de jaren zeventig. Een Grieks meisje hapt naar adem, opgelucht dat ze na vier uur niet langer gekneld zit tussen een vijfkop-pig verveeld gezin dat helemaal niet terug wou naar hun echte leven. En dat gezin had zich in die vier uur ten volle gedragen als de verwende etters die ze altijd vrijpostig vakantie zag nemen in haar land – de ouders nog het meest.

Met barstende hoofdpijn baant ze zich een weg naar het treinstation. Ze heeft de taal van dit nieuwe land geleerd, maar alles is hier zodanig netjes geregeld dat ze moeite heeft om de logica te begrijpen. Zoveel borden met aanwijzingen, zoveel overbodige info. Broodjes links, toiletten rechts, kapstokken rechtdoor, koffers met de lift. Geen kakofonie, maar een *kakoskopie* aan iconen. Het is alsof ze te allen tijde willen vermijden dat iemand eventueel de nood zou voelen om een vraag te stellen aan een medemens. Zelfs het treinpersoneel trekt de mondhoeken naar beneden en ontwijkt alle oogcontact. De man aan het loket trekt een pijnlijke grimas wanneer hij haar ziet naderen en wijst naar de ticketautomaten. Hij zucht diep wanneer ze toch tot aan de balie wandelt en informeert naar welke trein ze best neemt.

‘Juffrouw...’ Verveeld wijst hij naar het blauwe scherm boven hem. ‘Je ziet dat daar staan. Je kan toch lezen? Of niet?’

‘Ja, het staat vast dat ik kan lezen,’ zegt het meisje. ‘Er situeren zich echter twee treinen op het scherm die eenzelfde bestemming hebben en ik vroeg me af of er een ver-

schil is tussen beide opties. Kunt u mij daarbij van dienst zijn?’

‘Ik heb daar bijna niets van verstaan,’ zegt de man ongeduldig. ‘Je zal nog wat moeten werken aan je accent in plaats van grote woorden te gebruiken, als je iets wil bereiken in dit land.’

Wanneer hij haar even later met grote tegenzin de weg heeft gewezen naar het perron, negeert ze hoe de man zich spottend naar zijn collega achter hem draait.

Dymphna Angelopoulos schudt meewarig het hoofd wanneer haar gammele trein snerpnd remt bij het zoveelste gehucht. ‘*Malaka*,’ vloekt ze. Daarom zat die chagrijnige zeikerd te grinniken. Hij had haar de stoptrein laten nemen die er meer dan een uur langer over doet. Die lamme loketbediende zit waarschijnlijk te blinken bij het idee dat hij haar heeft liggen, maar het maakt haar niet uit. Hij zit vast in zijn zielige leven. Zij is op weg naar een nieuwe toekomst.

Haar plan is solide – het is jaren geleden uitgewerkt – en niet afhankelijk van een uurtje vertraging hier of daar. En hoe dichterbij haar doel komt, hoe meer ze het voelt kriebelen. Ze geeft zichzelf een stomp in de maag. En dan nog één. En nog één – er is toch niemand in de wagon. Ze zou beter moeten weten dan hier te zitten hopen. De meeste mensen dromen op momenten als deze van een enthousiast openzwaaiende deur en wijd gestrekte armen en warme woorden. Maar zij zit niet in een Hollywoodfilm, haar leven kent geen vrolijke verhaallijnen. Haar lijf heeft net met de kriebels haar diepste gedachten verraden. Hoop mag haar niet ondermijnen en ze plant nog één laatste, stevige plof in haar buik. Dymphna is te sterk voor hoop.

Voorzichtig houdt ze haar hand voor de neus. Ze is misschien een sterke vrouw, maar tegen die penetrante geur van oude nieuwjaarskots in de gedateerde wagon is niemand bestand.

3

Dat niets is wat het lijkt, is een veel te overmoedige stelling – iets wat zelfzekere zuurpruimen met fijne mond en opgetrokken wenkbrauwen verkondigen. Melissa Switten ergert zich kapot aan deze types die niets beleven en alles weten. Zij is een vrouw die haar leven in handen heeft genomen en die dingen meemaakt. Mooie avonturen, helse momenten en alles ertussen. Zij leeft. Zij heeft haar eigen verhaal. Anderen moeten dat niet “hervertellen” puur op grond van wat zij zien of horen. Natuurlijk is elk overdreven verhaal van de alwetende roddelaars gestoeld op een verholen waarheid, maar een mens heeft het recht zich niet bloot te geven, vindt Melissa. Geheimen dek je toe, met make-up camoufleer je kleine littekens en de eigen ziel is het ultieme privébezit.

Melissa Switten is haar eigen regisseuse. Ook op deze zondagnamiddag aan het eind van de kerstvakantie zet ze haar beste beentje voor. Vandaag komt de voorzitter van haar mans partij “zomaar” langs. Melissa weet dat er geen zomaar bestaat in de nationale politiek, zeker niet op een zondagnamiddag en helemaal niet bij de partijvoorzitter van de belangrijkste centrumpartij van het land.

Ze legt het handgeweven witte laken op tafel, met daarop de zilveromlijnde servetten. Daarna plaatst ze de kristallen glazen rond het goudomrande art-décoservies dat ze op een veiling heeft gekocht, een ontwerp van de bekende architect van hun huis. Vandaag start een nieuw hoogtepunt in de carrière van haar man, dé Erwin Switten. Het spreekt voor

zich dat hij zo meteen de vraag krijgt om lijsttrekker te zijn bij de volgende verkiezingen.

Met zijn bijna vijftig jaar heeft Erwin Switten de geschikte maturiteit en zijn ondeugende uitstraling charmeert elke leeftijdsgroep. Zijn superkrachtknipooog en guitige glimlach pakken elke groep in. Dat is hoe de ooit zo grote gezinspartij eindelijk opnieuw de minister-president zal leveren.

Logisch dat een vrouw als Melissa, met een man als Erwin, alle kleine kantjes van haar gezinsleven zo netjes mogelijk polijst voor ze de partijvoorzitter en zijn vrouw ontvangt. Een extra laagje foundation, zo neutraal mogelijke kledij en een vast voornemen om braaf op de achtergrond te blijven. Ze zou niet dezelfde fout maken als bij de start van zijn politieke carrière – toen ze veel te luid en veel te enthousiast verkondigde dat zij hoofdfinancier was van zijn campagne. Wat zij zag als steunend enthousiasme, was voor hem puur gezichtsverlies geweest. Ondertussen weet ze beter dan hem zo publiekelijk te ontmannen.

Wanneer de partvoorzitter en zijn vrouw aanbellen, positioneert ze zich achter Erwins stevige rug en neemt hun jassen aan om die in de mahonie garderobekast te hangen – ook een ontwerp van de architect. Het was haar eerste aankoop geweest na hun renovatiewerken. De goudgele bloemen in het binnenwerk weerspiegelen die in het glasraam boven de voordeur.

Terwijl op de achtergrond *The Best Classics Of Classical Classics* speelt, troont Melissa even later met een minzame glimlach een (bij de beste specialist afgehaalde) high tea de woonkamer binnen. De kleine glaasjes met custard rinkelen vrolijk op de hoge etagère boven de *cucumber sandwiches*, beboterde scones en de veelkleurige mini-laagjestaarten.

‘Hoe Brits,’ kirt de vrouw van de partijvoorzitter. Het slappe handje dat ze voor zich houdt, vloekt met de rest van haar eerder robuuste figuur.

Melissa forceert een glimlach op haar gezicht. Ze weet dat ze haar zou moeten beschouwen als een rolmodel. Al jarenlang leeft deze vrouw in de schaduw van haar man. Toen haar echtgenoot startte in de politiek, vroeg men zelfs niet naar “de vrouw achter de man”.

‘Zelfgemaakt?’ vraagt ze fijntjes aan Melissa die betrapt het hoofd schudt. ‘Ach, dat is toch logisch.’ De vrouw van de partijvoorzitter legt een geruststellende hand op haar arm. ‘Ik heb vijf kinderen opgevoed en steeds het huis in orde gehouden. Elke avond had ik een bord vers eten voor deze man hier klaarstaan. En dat is nog steeds zo. Ik heb nooit iets afgehaald. Maar mijn generatie is zo opgevoed. Wij houden het allemaal zelf in handen. Ik werk niet buitenshuis zoals jij. En jij hebt zelfs geen kinderen.’ Ze vouwt haar servet uitnodigend open. ‘Neen, wat mij betreft moet deze hier helemaal nog niet met pensioen.’ Ze houdt haar hand half voor haar mond en fluistert luid: ‘Liefst niet zelfs.’

Melissa lacht kort en beleefd. Die sneer over haar gebrekkige huishoudelijke kwaliteiten negeren, is niet zo moeilijk. Alsof ze daar ooit trots op zou kunnen zijn. Haar echte trots ligt bij haar prestaties in haar professionele leven. Ze zal zich niet kleiner voelen bij een vrouw waar ze zelf op neerkijkt. Het doet er zelfs niet toe wat ze denkt op dit moment: ze is hier voor Erwin.

‘Hoe charmant authentiek,’ zegt de vrouw van de partijvoorzitter terwijl ze het ene hapje na het andere van de toren plukt. Nog even en haar armen halen de snelheid van die van een uitgehongerde tekenfilmfiguur.

Melissa kijkt na of iedereen aan tafel nog voldoende te drinken heeft en vouwt minzaam haar handen. ‘Het leek me gewoon fijn. Niemand is behoudsgezinder dan de Britten en zijn wij hier niet allemaal even hard gehecht aan tradities?’

Het gezelschap lacht hartelijk. Zo probeert iedereen het toch te doen klinken.

‘Ja, tradities,’ zegt de vrouw van de partijvoorzitter. ‘Bij ons is het traditie om op zondag onze kinderen te zien. Én de kleinkinderen, natuurlijk. Dan eten we allemaal samen, normaal eten en...’

De partijvoorzitter schraapt vermanend de keel.

‘Maar dat is niet erg,’ zegt de vrouw van de partijvoorzitter snel. ‘Ze komen gewoon een paar uur later. Mijn schoondochters vonden dat niet zo leuk. Maar ja, schoondochters zijn nooit tevreden, nietwaar?’

Het gezelschap lacht opnieuw semihartelijk.

Melissa merkt hoe de vrouw van de partijvoorzitter onwillekeurig fronst terwijl ze haar ogen over de high-teaschotel laat gaan. Natuurlijk vindt zo’n onderontwikkeld wezen deze culinaire kunstwerkjes snobistisch en protserig. Maar Erwin ziet er tevreden uit.

‘Heerlijk,’ zegt de vrouw van de partijvoorzitter wanneer de anderen eindelijk ook een eerste hap hebben genomen.

‘Het is gewoon fijn...’ zegt Erwin, ‘...om met gelijkgestemde zielen samen te zijn.’ Hij knipoogt naar de vrouw van de partijvoorzitter. Haar ogen glimlachen oprecht wanneer ze zijn guitige blik ziet. De superkrachtknipoog. Werkt altijd. Het had ook bij Melissa gewerkt toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten.

Het was op een benefietavond van de bankensector en hij was nog een jonge klimmer in de politiek. Hij werkte op het

kabinet van de toenmalige minister van Financiën en kwam het goede doel steunen. Ze zaten rug aan rug aan een tafel, zij bij haar baas van de grootste bank van het land en hij bij zijn minister. Ze hadden maar enkele woorden uitgewisseld die avond – iets over het eten en de kwaliteit ervan en waar in de stad je de beste pasta vindt. De volgende dag verscheen hij op haar werk. Of ze met hem iets wou gaan eten. Hij had gereserveerd bij haar favoriete Italiaan. Even had ze geaarzeld. Wie was die overzelfzekere, voortvarende kerel? Was hij wel te vertrouwen? En toen gaf hij haar diezelfde knipoog. *‘Eten moet je toch, deze avond.’*

De partijvoorzitter schraapt de keel. ‘Er is nog iets waar ik jou één dezer over wou spreken, mijn beste.’ Hij spreekt met een vlekkeloos accent. In zijn jonge jaren als politicus moest je nog een bepaald gezag uitstralen: degelijkheid. Melissa bewondert hoe hij weigert toe te geven aan de dwingende spindoctors die hem al meerdere jaren tot een volksere houding aansporen. Authenticiteit is veel waard in het leven. Of toch de indruk ervan.

‘Oh?’ zegt Erwin. Gespeelde verwondering. Iedereen weet waarom de partijvoorzitter hier is.

‘Je hebt de laatste peilingen ongetwijfeld ook met volle aandacht bestudeerd?’

‘Elke zichzelf respecterende politicus doet dat. Onze partij doet het redelijk. We maken vooruitgang. Onze schandelijke oppositiejaren liggen bijna achter ons.’ Dat was niet het eerste geweest dat Erwin bekeken had. Hij had meteen gezocht naar de top tien van populairste politici, los van de partijen. Juichend was hij de trap afgestormd en had met Melissa de woonkamer door gedanst. Hij stond op één! Voor het tweede jaar op rij. Opnieuw had hij de huidige minister-

president verslagen. Na jaren de duimen te hebben moeten leggen voor die oude sukkel van een Bart Mulders. Jaren had de massa verblind hun heil gezocht bij die zogenaamd “dege-lijke huisvader”. De man stond op een voetstuk, maar hij was vanuit de oppositie blijven hakken aan die sokkel en had die steen voor steen verpulverd.

Melissa is zo trots op hem. Haar man heeft het. En toch ook een beetje dankzij haar. Haar topfunctie ging gepaard met een stevig netwerk dat ze graag ter beschikking stelde voor Erwin. Net als haar budgetten in campagnetijd. Geen kinderen die hen tegenhielden om verder te groeien. Zij steunt haar man op een moderne manier. Niet zoals die ouderwetse huisvrouw hier tegenover haar. Moeder en vrouw van... Melissa’s maag krimpt ineen als ze daaraan denkt.

Liefdevol legt Melissa haar hand op Erwins been en knijpt er heel kort in. Ze weet dat hij klaar is voor de vraag die nu zal volgen. Na al die jaren in het parlement, na verschillende ministerposten en na het gênante oppositiewerk, breekt eindelijk het Tijdperk Switten aan – zoals hij het zelf al vaak dromerig heeft genoemd. Hier hebben ze samen naartoe gewerkt.

Maar Melissa weet op dit moment nog niet dat hun perfect uitgekende stappenplan zo meteen zal botsen met een factor waar een mens nooit vat op heeft: het eigen verleden.

4

Erwin duwt zachtjes de hand van Melissa van zich af. Hij weet dat ze het goed bedoelt, maar hij heeft wat ruimte nodig. Zo kan hij alles beter onder controle houden. Hij verwacht een bepaalde vraag, maar in de politiek weet je nooit. Hij moet focussen. Luisteren. Anticiperen. Niet enkel reageren.

De partijvoorzitter zou definitief van complete idiotie getuigen als hij hem niet vraagt om bovenaan de lijst te gaan staan. Erwin is immers exact wat het land nodig heeft. Hij kan alles en iedereen in de juiste richting sturen. Zijn geheim? Geen beslissing op basis van emotie of overdreven empathie. Zijn wapen? Een uitstraling van kennis en sympathie. Hij kan objectief kijken en meedogenloos de nodige beslissingen maken én hij kan dit vol mededogen uitleggen aan de mensen. Daar moet je toch van houden.

Erwin savouereert elk woord van de partijvoorzitter over stemmenkanonnen en kwaliteit, over groeimarge en populariteit, over beeldvorming en authenticiteit. Al die woorden gaan over hem. En zo meteen komt dé vraag.

Vanuit zijn ooghoek houdt hij Melissa in de gaten. Ze houdt zich stil. Het is maar beter zo. Hij heeft wel wat dingen aan haar te danken: ze heeft hem geholpen, maar au fond is hij degene om wie het draait. Dat vergeet ze soms. Omdat ze hier en daar geld voorzien had. En omdat ze hem af en toe eens in contact bracht met iemand die met hem aan de nodige touwtjes kon trekken.

Vandaag gunt ze hem gelukkig het volledige podium. Ze heeft zelfs de opmerking over haar gebrekkig huismoeder-

schap zonder verpinken laten passeren. *Ze zal wel dienen als vrouw van de minister-president*, denkt hij. Ze ziet er ook best nog oké uit om al een eind in de veertig te zijn.

Hij zou haar niet omruilen voor een jonger model. Het zou niet passen bij zijn degelijke imago. Zijn beste vriend heeft dat wel gedaan: huwelijk opgeblazen, vrouw verlaten, familie geschokt. Maar zijn beste vriend zit niet in de politiek: Simon is advocaat. Eens te meer is Erwin tevreden over zijn rationele geest die hem vrijwaart van slechte beslissingen.

‘Het is dan ook met veel plezier...’ besluit de partijvoorzitter, ‘... dat ik je de volgende vraag stel...’

De vrouw van de partijvoorzitter houdt haar handen gevouwen voor haar mond, klaar om over te gaan in een applaus. Die wil duidelijk snel naar huis.

Melissa leunt naar voren, omklemt de tafelrand. Ook voor haar is het belangrijk dat haar man carrière blijft maken. Een krachtige vrouw verlangt naar een krachtige man. Hij is dat voor haar.

Erwin zit trots rechtop: zo klaar voor de uitnodiging, zo zeker van zijn stuk – en toch houdt hij ongewild even zijn adem in.

‘Wil jij ons de eer doen om...’

En dan gaat de deurbel.

5

‘Waar ga jij heen?’ Charlotte doet haar best om alleen maar informerend te klinken en het enthousiasme te verhullen dat ze eindelijk enkele uren van deze zondag rustig alleen zal zitten.

‘Ik heb afgesproken met een van mijn slachtoffers,’ zegt Daan. ‘We gaan samen even wandelen door het stadspark.’

Daan werkt bij slachtofferhulp. Hij beweert een natuur-talent te zijn voor die job. Enkel hij voelt zich oprecht diep betrokken bij het lot van zijn cliënten. Des te vreemder vindt Charlotte het dat hij systematisch spreekt over “zijn slachtoffers”. Tegelijkertijd is dit natuurlijk de enige context waar-bij Daan in die termen kan spreken. Een slapjanus als Daan maakt geen slachtoffers doorheen zijn leven. Behalve mis-schien slachtoffers van verveling.

Charlotte bijt op haar wangen om haar lach te verbergen. *Slachtoffers van verveling.*

‘Het stadspark?’ vraagt ze neutraal.

‘Ze is daar vorig weekend ’s nachts overvallen. Kreeg stevig wat klappen. Kleren gescheurd.’ Daan likt kort zijn lip-pen. ‘Het is een traumaatje. En ik help haar. Op een zondag. Vrijwillig. Buiten mijn uren. Ook al vinden mijn collega’s dat allemaal overbodig.’

Charlotte knikt begripvol. Het is de simpelste manier om niet weer een omstandige uiteenzetting te krijgen over hoe alleen hij echt geeft om “zijn slachtoffers” en hoe al die vrou-wen op zijn werk gewoon hun uren komen kloppen. Als enige man op kantoor heeft hij een verantwoordelijkheid.

Hij kan “zijn slachtoffers” tonen dat er ook goede mannen zijn. Zoals hij. Die uitleg dus.

‘Je helpt haar door samen naar het park te gaan waar ze vorig weekend is overvallen?’ Het is eruit voor ze het weet. Ze moet wel. Het is zo absurd. Maar waarom zegt ze dit luidop? Straks ontmoedigt ze hem nog om de flat te verlaten.

‘Ja, je weet dat ik daar sterk in geloof. Confrontatie. Niet ontvluchten. En ik ben bij haar, om haar hand vast te houden. Om haar te steunen. Ik ben haar rots wanneer ze alles herbeleeft.’

‘Juist, ja,’ zegt Charlotte. Ze slaagt erin om haar reactie tot die woorden te beperken. Het stadspark op een zondagnamiddag vol “vervaarlijke” gezinnen is he-le-maal hetzelfde als het drugshol dat het in de weekendnachten is.

Zodra hij de deur uit is, gaat ze met een lekker kopje muntthee en een stukje chocolade achter haar computer zitten. Ze neemt haar notitieboekje uit de lade en opent de map TCS. Ze gebruikt een afkorting voor de map, voor het geval Daan die per ongeluk zou zien. *True Crime Solving* is een beetje haar eigen ding. Privé. Niemand weet ervan. Ze wil niet uitgelachen worden. In die map verzamelt ze per casus data.

Ze klikt op enkele casussen en overloopt de besluiten die ze onlangs deelde op de *sleuth-site*, een site waar ze met gelijkgestemden van gedachten wisselt. Er zitten af en toe wat gekken tussen (misschien zelfs moordenaars?), maar de meeste leden zijn verstandig en blijven even koel en nuchter als zij. Al driemaal werd een zaak opgelost door de site! Niet dat ze zichzelf wijsmaakt dat het haar ooit zal lukken, maar ze kan toch proberen. Ze maakt dan tenminste in haar vrije tijd gebruik van haar hersenen. Een echte hypothese heeft

ze zelf nog niet geplaatst, zij is een zuiveraar van informatie. Er worden massaal veel veronderstellingen verzameld op de site, dat het vaak niet meer duidelijk is wat de feiten zijn en wat slechts theorieën. Zij ploegt doorheen de data, checkt en dubbelcheckt. Haar overzichten geven de andere *citizen sleuths* een sterkere startpositie.

Charlotte logt in met haar *sleuth-name: RationalView*. Dit is hoe je slachtoffers helpt.